

ODSTÍNY MAGIE

Probuzení

Andrea Soch

Minulost ji svazuje ve stínech, magie probouzí k touze.

Andrea Soch
Odstíny magie: Probuzení

Autor: Andrea Kořínková (pseudonym Andrea Soch)

Design obálky: Andrea Kořínková (s využitím AI nástrojů)

Vydal powerprint s.r.o. pod značkou Bookla, v Praze roku 2025

Tato publikace neprošla grafickou, redakční

ani jazykovou úpravou ze strany vydavatelství.

Vytiskl: powerprint s. r. o., Brandejsovo nám. 1219/1,

165 00 Praha 6 – Suchbát

www.bookla.cz

ISBN 978-80-7705-008-1

Vydání první

www.andreasoch.cz

Instagram: [@andrea.soch_autor](https://www.instagram.com/andrea.soch_autor)

© 2025 Andrea Kořínková

Veškeré postavy a události v této knize jsou dílem autorčiny fantazie.

Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými,
a událostmi je čistě náhodná.

Věnováno mému mladšímu Já.

Zoe je ženské křestní jméno řeckého původu. Vzniklo z řeckého slova zóé a vykládá se jako „život“.
Jmeniny Zoe připadají v České republice na 27. října.

*Hudební inspirace pro vaše ponoření do světa Čarokrámků.
Playlist ke knize Odstíny magie: Probuzení (Andrea Soch) na Spotify:*

Obsah

Obsah.....	5
Z podkroví do přízemí.....	9
Zatracený kocour.....	13
Obyčejné latte.....	19
Hovory s liškou.....	27
Sdílené tajemství.....	35
Věštby z karet.....	41
Vzpomínky z deníku.....	47
Kočí životy.....	53
Odměna za slzy.....	57
Básničky v diáři.....	65
Z cizího grimoáru.....	69
Projevení magie.....	75
Stíny minulosti.....	85
Adamova zodpovědnost.....	93
Starý antikvariát.....	97
Adamovo tajemství.....	103
Vlci za průhlednou stěnou.....	113
Kouzlení na veřejnosti.....	123
Důsledky.....	131
Odmítnutí.....	137
Žádám, prosím, děkuji.....	143
Smyčka času.....	149

Nezvaná návštěva.....	153
Zranění na duši	159
Bez kouzel	167
Na sále.....	171
Rituál propuštění.....	175
Vyznání.....	183
Sofiina magie	191
Sofiino zmizení.....	201
Hra o čas	209
Stíny uvnitř nás.....	219
Setkání s pravdou	227
Skrývání pod kouzlem	241
O rok později.....	245
Pod hladinu	249
Mezi Vidíciemi.....	255
Znamení vážky	261

Z podkroví do přízemí

„Pind’o, ty mě přivedeš k šílenství,“ stěžovala si Zoe vyklánějící se z okna podkrovního bytu starého domu. Černý kocour naléhavě mňoukal na střešní římse. Mladá žena zůstala nártý zapřená o vnitřní parapet, zbytkem těla se nebezpečně snažila na něj dosáhnout. Chlad brzkého podzimního rána se jí nepříjemně vpíjel pod kůži. Pind’a nepomáhal. Jednou rukou se stále přidržovala hrany okna, zatímco druhou šátrala po kocourovi. Konečně se jí ho podařilo popadnout a stáhla se zpátky do bytu. Srdce jí bušilo, ležela na zádech na chladných parketách v růžovém kardiganu, kocoura tiskla k sobě. Zhluboka dýchala a pomalu se uklidnila.

„Kocoure, bláznivý,“ zamumlala a pustila šelmu ze svého sevření s nadějí, že za její akrobatický výkon a záchranu projeví alespoň trochu vděčnosti.

Pind’a ihned zamířil ke své misce, jako by se vůbec nic nestalo.

„Jak můžeš teď myslet na jídlo,“ oddechovala ještě ze země. Zvedla se do sedu a modrýma očima pozorovala nevděčného kocoura. Ten spokojeně předl a krmil se granulemi.

„Už jsem ti říkala,“ odhrnula si vlnitý neposedný pramínek dlouhých kaštanových vlasů z tváře, „že tam pro tebe nepolezu,“ vyčetla kocourovi, který ji naprosto ignoroval. Jen nenápadně přimhouřil oči a jeho výraz říkal: *Jasně, tak zítra zas.*

Matně se snažila vzpomenout, jak se kocour mohl na střechu vůbec dostat. *Vždyť okno zavírala, nebo ne? Že by si dokázal sám*

otevřít, to se jí nepozdávalo. Její myšlenky přerušil pohled na dřevěné kukačky na zdi: „Už je skoro devět!“ Okamžitě se zvedla ze země a začala pobíhat po svém bytě nacházejícím se ve stavu kreativního chaosu, aby se alespoň zběžně upravila s výsledkem *snaha se cení* a vzala si něco k jídlu. *Ještě tašku*. Věděla, že v dalších několika hodinách se zpátky do svého domova o rozloze malého bytu s jednou ložnicí hned tak nepodívá.

Ve spěchu opustila byt a seběhla schody do skladu s roztodivnými předměty a magickými pomůckami.

Zoe otevřela staré dubové dveře a vešla do Čarokrámku, který byl jejím druhým domovem. Ucítla podmanivou vůni vanilky a levandule, propletenou jemnými tóny skořice a pergamenu, a rázem se ocitla v místě, kde kouzla ožívají. Obešla prodejní pult, konečky prstů přejela po hladké textuře třešňového dřeva. Prošla kolem svého oblíbeného hořčicově žlutého křesla a odemkla do zádveří, aby v následujících vteřinách odemkla i hlavní dveře domu. Otočila ceduli ze „*Zavřeno*“ na „*Vítejte*“ a usmála se na svůj odraz v částečně prosklených dveřích. *Díky Miriam*, pomyslela si a pocítila velkou vděčnost, jež ji hrála u srdce.

Vrátila se za prodejní pult s cílem pustit tlumenou klavírní hudbu ze svého telefonu, napojeného na bezdrátový reproduktor. Černý kocour už seděl na prodejním pultu a pronikavýma zelenýma očima pozoroval Zoe při jejím ranním tanci. Něžně se vlnila v rytmu hudby, když se zastavila pohledem o kocoura: „Jak ses sem zase dostal? Dobře, můžeš tu být se mnou, ale musíme dávat pozor, abys neutekl jako minule. Už tě nechci nahánět na ulici,“ ukazovala na něj káravě prstem. Kocour začal vrnět a lísat se